

דברי הכפר

שיר פרידה

שלמה ארצי

זה שיר פרידה,
אז בואי רק אמרי שלום.
אני אומר תודה
ואת יודעת שחלום,
סופו להתגשם...
אני אומר תודה
ואחר כך נושם.

כמו חופים שים עוזב,
אני עובר עכשיו ממך.
בין דמעות ובין כאב,
אני הולך אני...

זה שיר פרידות
תמיד אומרים בין השורות,
שכמו חידות,
פרידות גם הן אינן פטורות.
אין בי מנוחה,
רוחך שבי
גם היא בוכה.

גיליון מס 1922 * ו' בכסלו תשס"ה * 19 בנובמבר 2004

כפר-הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

**אבלים וכואבים אנחנו
את פטירתו של חברנו**

ראובן מנדז'יגורסקי ז"ל

**ומשתתפים בצערם של
ויטה, יענקל, מיקי, ליאורה, אורן איציק
וכל המשפחה הענפה.**

שלא תדעו עוד צער

בית כפר-הנשיא

14/11/2004

אח... סבא... ..

איך אתחיל לספר עליך...
 על איש מופלא שבתוכו מסתתר נער מתבגר, אוהב לשחק
 ולהשתולל,
 רק לראות ילד מחייך יספק אותך.
 איש מקסים עם לב זהב שהעניק לי חוכמה, אהבה, חום, להיות
 חזקה עם
 הקשיים ואף להתגבר עליהם.

ביום לפני שהודיעו לי על התרדמת אמרתי לאמא: "אמא, אני נורא
 מצטערת
 שאני לא יכולה לבוא לבקר את סבא, אני מרגישה שהוא הולך
 ובורח לי, אז
 אני מקווה שבשבועות הבאים אני אוכל להגיע."

אך לצערי לא היו יותר השבועות הכיפיים שביליתי איתך בפארק,
 בחושך על הגבעה
 מסתכלים על האורות של ירדן, משחקים גולף ואף מתגלשים
 במגלצ'ה....
 נוסעים בוותיקאר ומסייעים לשאר הוותיקים.... זאת היתה העבודה
 האהובה עליך.... נסענו לאורך כל הקיבוץ כדי לראות שלא נותר
 עוד איזה וותיק שזקוק
 להסעה לחדר-האוכל.

תמיד פינקת אותי בשוקולדים, בסוכריות, בגלידה, בצ'יפס, אבל
 הפינוק הכי גדול
 הוא שנשארת איתי.... גם אם לא תהיה כאן עם כולם.
 תמיד אזכור אותך, את ליטופך, את האהבה והשלום שהענקת לי...
 היית הסבא
 האהוב עלי... חבל שאנשים הולכים לעולמם...

מקווה להיפגש איתך בגן עדן כי לך מקום זה מגיע.

נכדתך האוהבת, בר. (הבת של ליאורה).

רובי גם שלנו

לא התבקשתי אבל הרגשתי צורך לומר מספר מילים בשם קבוצת ילדים שחייבת אין ספור לרובי.

עבורנו ראובן אף פעם לא היה ראובן, הכרנו אותו בהרבה שמות ואולי השם שנתנו לו בכיתת הירדן "רובי קיוב" היה המתאים ביותר. רובי הופיע אצלנו בכל מיני גוונים, פסים וצורות.

היה את רובי האבא של ליאורה. היה רובי האבא של איציק. היה רובי שליווה אותנו כל שנה בקטיף התפוחים במטע והיה רובי שחשף אותנו לעולם הקולנוע מבעד לסירטי ה 8 מ"מ בשחור לבן. רובי בילה זמן רב בכיתת הירדן, ואולי בכך ייצג יותר מכל אחד אחר את משפחת מנדג'יגורסקי המורחבת במסגרת כיתת הירדן, הרי משפחה זו היוותה מעל 20% מבינינו.

בפעם האחרונה שנשאתי הספד לחברת משק הייתה זאת פם (בובלה), וכזה היה ונשאר הקשר המיוחד עם המשפחה. רובי אנו חייבים לך המון. אני בטוח שחלקך בהשראת היחד של כיתת הירדן, שספגנו במשך השנים אדיר הוא ולראיה הצורך והכבוד שאני מרגיש לחלוק אותו עם יתר חבריך. המון תודה.

לליאורה, איציק, מיקי, אורן וכל משפחת מנדג'יגורסקי הענפה. בשם כיתת הירדן הפזורה מהירדן ועד נהר המוטו בניו זילנד, אנו כואבים את כאבכם וחשים את חסרונם של רובי מהיום ועד עולם.

רובי קיוב, תמשיך לחייך ולעודד אותנו ממשכך במרומים.

רפי פרנק

ראובן

ראובן היה אחד האנשים הראשונים שהכרתי בקיבוץ, ובהיותו כזה היה אחד האנשים שדרכו למדתי להכיר - מיהו "כפר הנשיא". זה היה בעבודה במטע הנשירים ז"ל, לשם נשלחתי כמקום עבודה הראשון שלי בקיבוץ. ראובן גילם בעיני את ה"קיבוצניק הטוב" בהרבה מובנים. איכפתניק. משקיע. מסור מאד ועם זאת טוב לב, נעים שיחה, יודע ליצור קירבה ומגלה עניין בדברים רבים שמחוץ לעבודה. זיכרון אישי קטן מהימים ההם: ראובן היה אחראי על עבודת ה"גיפור" במטע, שמשמעה: לצאת בבוקר או (בעיקר) ללילה של עבודה על הטרקטור בין שורות העצים לפזר אבקה לבנה במכונה על העצים. נתמנתי להיות "ס 2" שלו. ביום הראשון לעבודתנו זו המשותפת איבדתי אני את צרור המפתחות הענקי של ראובן. זה היה "ברוך" רציני... כי הצרור הזה פתח כמעט כל דבר שהיה חשוב לראובן בעבודה או מחוץ לעבודה, ולמעשה הוא היה מנוטרל - בגללי. אחרי מבוכה קצרה ראובן אמר: "את המפתחות למחסן ניקח מאיזק ועד מחר יהיה בסדר. מחר נחשוב כבר על משהו, ואתה אל תגיד כלום לאף אחד - ממני אנשים רגילים כבר לדברים כאלה..."

כך ראובן חיפה עלי - החדש בקיבוץ - מפני הביזיון, שכידוע, תמיד כואב יותר כשאתה "חדש".

וכך בעצם גם נתקבעה דמותו בעיני לאורך שנים שדרכנו נפרדו. לא היינו חברים של יום-יום, ובכל זאת שיחותנו המעטות שהיו לאורך השנים זכורות לי היטב. במיוחד אזכור כיצד כאב ראובן את חיסולו של מטע התפוחים. הכאב היה כפול - כי ראובן אהב את המטע וטיפח אותו, אך בנוסף, ראובן היה משוכנע כי החלטת החיסול היא טעות, כי אפשר עם עבודה נכונה להצליח. אותי הוא הצליח לשכנע...

קטונתי מלפרט כאן כל מה שעוד ראוי לו שיאמר על ראובן "מנג'י", ויש בהחלט לא מעט.

תודה, ראובן, על מי שהיית, תודה על כך שנפגשנו. זכות עמדה לי להכיר אותך, וכך אזכור אותך.

אודי וגנר

דוד ראובן

אהבתי את ראובן, אהבתי אותו מאד.

אני זוכר את הפעם הראשונה שראיתי אותו, במושב שאינני זוכר את שמו, בבית סוכנות אפור ודהוי כאשר בחצר מסתובבות תרנגולות ספורות. הייתי ילד קטן ביותר אבל הזיכרון הזה נשאר נטוע בי מאז.

ראובן היה אדם אופטימי, לא, הוא לא היה נאיבי, הוא נולד בגרמניה ו"זכה" עדיין, למרות גילו הצעיר לחיות את שנאת היהודים, ענידת הטלאי הצהוב, אובדן האם מאוחר יותר ואת אובדנה הנורא של האחות הצעירה רות, זאת כאשר גרו כבר בעיר מנצ'סטר אליה עקרו מאימת הצורר הנאצי. לא, ראובן לא היה נאיבי, הוא היה אדם אופטימי מתוך בחירה, בחירה בראיית העולם דרך משקפיים שרואות בכל דבר את הצד האופטימי, החיובי. בניגוד ללא מעט מתוכנו שהרבו ועדיין מרבים להתלונן ולחפש ללא הרף וללא לאות נושאים שונים ומשונים עליהם יוכלו "להתבכיין", ראובן מיעט ביותר להתלונן. מעולם לא ביקש ולא דרש לעצמו דבר, במיקרים נדירים הרים את קולו ותמיד, אבל תמיד, קיבל כל אדם ולו המוזר ביותר ללא דעות קדומות, ללא טינה וללא ביקורת.

אכן, אדם אופטימי אך לחלוטין לא נאיבי. לפני שנים רבות חלה במחלת הסרטן ובעקבות ניתוח שעבר, הוגבלו באופן קיצוני תנועותיו ואורח חייו ואף על פי כן מעולם לא נפלה רוחו.

גם כאשר התפרק התא המשפחתי לא נשבר ראובן, הוא המשיך לגדל את ילדיו באותה רוח אופטימית וחיובית שאפיינה אותו כל העת. כאשר נולדו נכדיו לא היה מאושר ממנו. הוא אהב את נכדיו אהבה עזה ובלתי מותנית והם מצידם החזירו לו באהבה לא פחותה.

ולבסוף- לראובן הייתה תכונה נדירה, תכונה שכמעט אינה קיימת במחוזותינו, ראובן היה אדם לחלוטין נטול פוזה, הוא היה אדם אמיתי שתוכו כברו. נקודת המפנה בחייו של ראובן היא כמובן המפגש ששינה את חייו של ראובן והעניק לו משמעות שלא הייתה לו לפני כן, המפגש עם ויטה. ויטה, האובדן שלך הוא קשה מנשוא והפחד מהבדידות ומהריקנות הוא גדול ומעיק אך אל חשש, אנחנו לא נשכח אותך ונדע להושיט לך יד ולעזור לך להפיג את הבדידות ולהקל על האובדן והכאב.

שלום לך ראובן, תמסור ד"ש להורים.

אילן המאירי

פירוורים מהשרוול הקצר

ביום ראשון התעוררנו לבוקר סגרירי ועצוב בהיודע לנו דבר מותו של ראובן מנז'יגורסקי, אדם שקל היה להתחבר איתו, איש אוהב את הבריות, אוהב תרבות וטבע ואהב את המצלמה. בזכותו אנחנו נהנים לעלעל באלבומים הרבים שהשאיר אחריו. כל ילדי הקיבוץ מקטן ועד גדול היו כמו ילדיו ונכדיו. טוב לבו וקסמו האישי היו לקונצנזוס מקיר לקיר, ואני לא מכיר אדם אחד שיגיד עליו מילה רעה, גם אם בטעות. נוח על משכבך בשלום ראובן היקר, ויהי זכרך ברוך. ת.נ.צ.ב.ה.

סליחה על האייטם הבא, אבל החיים הם שמכתיבים את האירועים, ומאיש טוב לב שהלך לעולמו לאיש רע שהלך לעולמו בשבוע קודם. נראה לי שהוא לא ינוח על משכבו בשלום, כי בוודאי יהיה מי שיפריע לו.

לא רק אנחנו סובלים מיריות בשמחות ולא עלינו בלוויות, גם אבו מאזן, ראש הרשות המיועד כמעט שילם בחייו בעקבות יריות שנורו לעברו, אך הוא, מטעמי פחד תירץ את היריות לעברו כמסורת בחברה הערבית.

ענייני בטחון - יש לנו שער חדש ומיקום חדש ויש לנו גדר חדשה, אבל שערים ישנים, ויש לנו רכב בטחון חדש (יד רביעית), אבל אין לנו בטחון. שכל זה עוזר או יעזור בעת הצורך, כי בליל שישי האחרון פרצו שוב לבית היציקה במפעל וניסו לגנוב אלומיניום, מבלי לדעת שאין כבר דבר כזה בכמות המצדיקה פריצה. בכל מקרה, תודה לאריק לינטון שהצליח להבריח את הפורצים ולא הצליח ליצור קשר עם השומר. תורני השמירה יורדים בשעה 19:00 לשער ובתורנות עד 22:00, אבל משום מה לא עם רכב הבטחון, אלא רכב מהסידור, מה שאומר שיש רכב אחד פחות בערב לצורכי החברה, בעוד רכב הבטחון ממתין בחניה עד השעה 22:00 שבה מגיע שומר הלילה. שאלתי את הרב"ש מדוע אני או חברים אחרים לא יכולים לקבל את רכב הבטחון לתורנות השמירה והתשובה היתה מאוד מקורית ומעניינת את הסבתא שלי.

בתשובתו אמר כי מנסים לשמור כמה שיותר על הרכב ולא בריא ש"כל אחד" ינהג עליו. ואני חשבתי שלאחר 30 שנות נהיגה ברכב בטחון בצבא יינתן בי האמון שיש ביכולתי וביכולת חברים אחרים, שכבר עברו הרבה בחיים, וגם מסוגלים לשמור, אך לא מסוגלים לשמור על הרכב שאמור לעזור לנו לשמור. אתם מבינים את זה? כי אני לא!!

- ** נדמה לי שהפכנו להיות הארץ המאובטחת במקום הארץ המובטחת, כי בחדשות שומעים שיש ביקוש להגיע לארץ בכל דרך אפשרית. מעזה מנסים לחדור בשחיה. מלבנון חודרים במזל"ט. במעברי הים, במים שלנו יש צוללות ריגול. אז תגידו שאנחנו לא חיים בסרט!!
- ** הנציגים של המפעל שבו מהתערוכה בהולנד מעודדים מההתעניינות בביתן ובמוצרים שלנו ומקווים שגם ההזמנות יגיעו בהתאם.
- ** גם דדוש וג'וני, הנציגים של המשתלה שבו מתערוכת הפרחים בהולנד ודדוש אומר שמצא זנים חדשים רבים, וכמות גדולה של פרחים יפים, ואף לא פרחה אחת!
- ** מכבי ת"א כדורגל תשחק בשבת בחיפה ובשבוע הבא במינכן. מאחל להם הצלחה בשני המשחקים.
- ** מכבי ת"א כדורסל בשבוע הבא נגד קטש מהגליל, בכפר-בלום. נאחל גם להם הצלחה במשחק.
- ** רפואה שלמה ומהירה לשושנה יודיקין המאושפזת בבית-חולים "מאיר" בכפר-סבא.
- ** ברוכה הבאה לשר קסדן ולילדים שבאו לגור בשכונתנו ומזל-טוב ליום ההולדת ה.....
- ** קני וויטהם נסע לאוסטרליה לבקר את המשפחה והשמועות משם הן של התרגשות עצומה. המשפחה התאחדה לכמה ימים. ג'ודי, הנשמה מוסרת ד"ש חם לכל החברים בכל שיחה אתה, ורק מצפים לרגע שהיא תבוא לביקור באחד הימים....
- ** דודו, תסלח לי חברי, אבל לא התאפקתי ואני מבקש להתנצל ואתה יודע למה.
- ** אהוד אלמן התארח כאן אצל משפחתו וחזר לביתו אי שם, מקווים לעוד ביקורים.
- ** יש לגליל קבוצת ראגבי עם לא מעט שחקנים שלנו, בני משק. השבוע הם שיחקו נגד חיפה והפסידו אבל גילו ניצוצות של קבוצה בהתקדמות.
- ** זה מה שהצלחתי לגרד ולאסוף הפעם, נקווה ליותר בפעם הבאה.

השבוע נקרא את פרשת "ויצא"
 נדליק נרות שבת בשעה 16:10.
 נצא מהשבת להבדלה בשעה 17:15,
 אז שתהיה לנו שבת עונג,
 שבת שקטה,
 שבת של שלום ושלווה

שניפגש רק בשמחות

ושיעבור הכל ממול.

על החתום, שבי מזרחי.

רשימת שומרים מה- 21/11 עד 27/11

יום א' 21.11	דודיק פוקס
יום ב' 22.11	עודד פלד
יום ג' 23.11	סטיב פינק
יום ד' 24.11	שמעון פינקוס
יום ה' 25.11	דודו פלמה
יום ו' 26.11	דני פרידלנדר
יום שבת 27.11	רפי פרנק / ג'קי עמר

48 ימי הולדת

26.11 עודד אורן (נכד ריינס)
מירב דויל (נכדה א. חצור)

27.11 מיכל עדר
ענבל אנג'לקוביץ
עוז שיינגזיכט
עמרי יוחנן סלע (נכד)
מאיה שובל (נכדה)

22.11 מאיר ריינס
רותי גדליזון
דנה וויטהם
נופר מלינה
דורון בולדווין

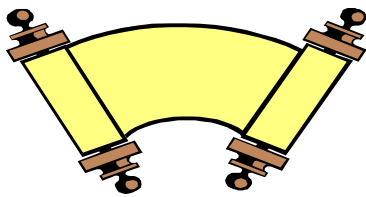
23.11 אדווה כץ

24.11 ריצ'ל פלינק-ג'קסון
חרלוטה מרקוסון
דורם וולאך
ענבל פרנק

25.11 מירית קוניגיס
דביר בן רשף
דורין אגמון (נכדה-מרקוסון)
איתי נוימן (נכד-נאי)
מיקה מרקוסון

ימי נשואין

22.11 אדווה ואריאל סינה (25)

יוצאים לדרך

יום ד' האחרון ב"מפגש", השעה רבע לשבע בערב.
האירוע: תחילת שנת הבר-מצווה של כיתת "גליל"

ההורים, האחים, האחיות, הסבים והסבתות מתאספים למסיבת הפתעה כ-9 בני המצווה של שנת 2005. לקראת השעה המיועדת מכבים את האורות – חושך ושקט מוחלט שורר. מחכים 5 דקות, 10 דקות "שש הם באים" השקט נעשה מתוח – מחכים עוד 5 דקות – והנה, הם באמת בפתח. ופתאום הם בפנים ונדלקים זיקוקים ביב ההורים, מחיות כפיים – והחגיגה מתחילה!

רפי פ', המרכז את העניינים, מסביר שהשנה יש שינוי – מסורת חדשה. הכוונה היא לשלב את חגיגת הבר-מצווה עם חג המשק, עם הדגש על שילוב דורות ויתר מעורבות של כל המגזרים בהכנת המשימות, בחומר ההיסטורי הנלמד ואפילו בהצגה! גם מדובר בצורך בימי השינוי העוברים עלינו, להחזיר את ה"יחד" לקהילה בכל הזדמנות אפשרית. השנה יש עוד חידוש מפתיע: בן-משק (רב קונסרבטיבי) אלישה וולפין יעלה את הילדים לתורה בבוא העת.

צילה מברכת בשם הקיבוץ והחינוך, תמיר בשם ההורים וג'וני פרנק (שזה עתה נחת מחו"ל) בשם הסבים. 2 מדריכים מהנוער העודה, שעובדים עם הנערים, גם אומרים מילה שקטה אך משמעותית.

בהמשך הטכס, חתימה על מסמך, מודפס יפה על קלף, שמחייב את החותם לבצע את כל המשימות. כל ילד בא לשולחן וחותם בנוכחות בני המשפחה, שמלווים את הרגע המרגש – זה בשיר, זה בהגיגות לבו, אחרים במשפטי חיבה, ליטוף ונשיקה – וכמובן גם מצלמים!

בסיום החלק הטכסי, מתנפלים הילדים (כנראה היו מאוד רעבים) על האוכל, השולחן הגדול עמוס כל טוב, מעשי ידי המשפחות. האווירה ממש חמימה ומרגישים שזו באמת התחלה טובה ומרעננת לתקופה מלאת חוויות ואתגרים.

והנה שמות בני המצווה – שכולנו נידע במי מדובר:

אשר ראובנוב, דור גדליסון, דין קורן, יניב גלוק, ירדן פרנק, עוז שיינגזיכט, עדי שפרונג, קייל קסדן ושי עמר.

בברכות להמשך הדרך
אלזה – הכתבת הניידת לשנת הבר-מצווה.

כיתת גליל – בר מצווה 2005

חג המשק \ בר מצווה (כיתת גליל) – יום הולדת של הקהילה

ישבו להם מספר הורים (לא מקרי) וחשבו איך חוגגים השנה את בר המצווה של כל כיתת גליל.

פשוט, קודם כל בוחרים 4 נציגים מתוכם ואומרים להם "אנחנו תומכים בכם בכל מה שתחליטו", עכשיו הגיע הזמן להיות יצירתיים ומוצלחים. על פניו נשמע כמשימה פשוטה, כל מה שצריך לעשות זה "עלעל, בחר והעתק" משלל ההצלחות של השנים הקודמות. רק שבינתיים מחלחלת בנו ההרגשה שיש פה הזדמנות לעשות הסטוריה ולנצל במה זו לבנות מסגרת יפה שתענה על מספר צרכים של החברה, קרי קהילת כפר הנשיא. תוך כדי הצעידה של הקהילה אל עתיד שונה, מאתגר ואפילו אופטימי קשה להתעלם מהחשש שאבני הבסיס שבנינו, השקנו ודאגנו לפתח ישחקו ויאבדו לעולמים, עם המעבר מסוציאליזם לקפיטליזם.

עד עכשיו בהצלחה גדולה הצלחנו לשמר את הקשר הנפלא בין חברי הקהילה (לצערינו תמיד נכון בלוויות) והיכולת שלנו להתגייס ולהרים חגים כמו פסח וראש השנה. עם זאת יש הרגשה שחג המשק נשאר בידיים מעטות וחגיגות הבר מצווה נודדים במישור הפרטי ופחות כאירוע של כלל הקהילה. למעשה יש פה סיפור נפלא של שני חגים המאחדים את כלל הקהילה שנה אחר שנה. כל שנה (לפי המסורת היהודית) מצטרפת קבוצה חדשה לשכבה הבוגרת. כמו כן כל שנה אנו מציינים מחדש את נס מנסורה. מדהים הוא שכל שנה אנו חוגגים את החגים בסמיכות ללא קשר אמיתי ביניהם. אין יפה מלחגוג את יום ההולדת של הקהילה ולציין בה את הצטרפות ילדינו מילדות אל בגרות בשלל של טקסים אזרחיים ודתיים כאחד.

קיבוץ כפר הנשיא התברך ביכולת השילוב של דעות מגוונות, אנשים שונים, אוכלוסיה מכל הגילים והצבעים, והנה אנו עומדים לפני הזדמנות היסטורית לבסס את אחד מעמודי התווך החשובים לעתיד הקהילה. שילוב של הדור הנכנס עם הדור היוצא, בצומת בלוח שנה אשר לעולם תצהיר שאנו קהילה המבינה שהבטחת המשכיות תלויה בכולנו, צעיר כזקן.

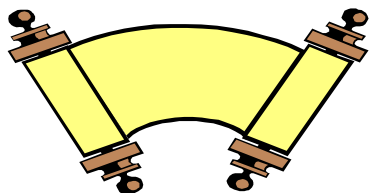
וואו, זה היה כבוד אבל מרגש כי את שנת המשימות כבר פתחנו במסיבת הפתעה ב"מפגש". כן, ב"מפגש" ולא במועדון החברים המקובל. הרעיון מבוסס על כך שיש לשלב את דור המייסדים כבר בפתחה ואין מקום ראוי לכך יותר מ"המפגש" (תודה לשמחה). כמו כן החלטנו לגייס את אילזה ככתבת הנודדת של שנת הבר מצווה, אז לכל מי שיש מידע מעניין שיוכל לתרום להצלחת

המשימות ושילוב הקהילה בפעילויות מוזמן להציע לאילזה (או אחד מחברי הצוות ששם מופיע בסוף הכתבה).
בהמשך גם נפרסם את רשימת המשימות שבחרו ילדי הבר מצווה ושוב אנו

פונים אליכם לתרום בהצעות שיפור או השתלבות אמיתית.

השנה אנו מתכננים לשלב את חגיגות סיום שנת הבר מצווה וחג המשק ב"הפנינג" מפתיע ומגוון. את התכנון והארגון אנו מבצעים יחד עם אולגה (כן, כרגע כל ו. חגים) ויש להניח שבתחילת 2005 נכנס להילוך גבוה בנוגע לתכנים של האירוע. אנו נשמח למתנדבים אשר ירצו לעזור בהרמת האירוע (מי בתכנון, מי בייעוץ ועוד יותר בביצוע).
זהו, עייפתי ויש עוד רכיבה לאגמון עם כיתת גליל לקראת המשימה הראשונה.

בשם צוות בר המצווה (ריטה, נירה, ג'קי ואילן) בואו לשמוח
איתנו.....רפי

דברים שנאמרו בפתיחת שנת הבר-מצווה

ברצוני לברך את נערי הבר-מצווה בשם כל הסבים והסבתות.
לקראת בר-המצווה אתם יוצאים במסע ארוך אך מרתק, לא קל אך יוצר סיפוק רב.
לכל הסבים ואולי חלק מהסבתות זהו הסיבוב השלישי של מסעי בר מצווה שהם עוברים.

הסיבוב הראשון היה בר-המצווה שלנו. אני זוכר שזה היה כרוך בעבודה קשה, בלימוד הפרשה והכנת נאום בפני כל המשפחה והאורחים, אבל כנגד זה זכינו להרבה ברכות, ועוד יותר חשוב, קיבלנו הרבה מתנות של דברי ערך והיינו מאוד מרוצים.

הסיבוב השני היה בר-המצווה של ילדינו, (שהם הוריקם) והפעם זה היה שונה. שוב עבדנו קשה לקראת מסיבת בר-המצווה והכנו מקומות לינה, כיבוד ומה לא....אבל לא קיבלנו מתנות.

עכשיו, בסיבוב השלישי, לחלקינו הכי קל והכי שמח, כי אנו משוחררים מעבודה, אך לעומת זאת יש לנו המון סיפוק ושמחה כשאנחנו רואים אתכם צומחים

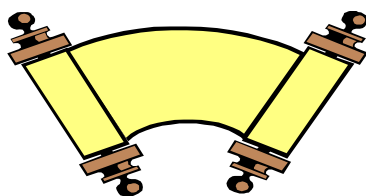
ומתפתחים יפה, גדלים מבחינה פיזית ורוחנית, פעילים בחברה, עם ביטחון עצמי ודעות עצמיות מבוססות על ניסיונכם בחיים.

אנחנו פה כדי לתמוך בכם בכל שעה ובכל מצב שיתגלה. תשתפו אותנו במשימות שלכם ובחוויות שלכם, כי כל מה שקורה לכם ומה שאתם עושים חשוב לנו ומעניין אותנו.

בינתיים ברצוננו לאחל לכם תהליך פורה ומשביע רצון והרבה שמחה, סיפוק והצלחה במילוי המשימות.

מזל – טוב לכל המשפחות, להורים המאושרים ולילדים החביבים.

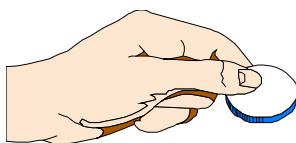
ג'וני פרנק

סיפור על מלון באילת

הנרי ואני שהינו שלושה ימים בעיר הדרומית, שנתנה לנו הרגשה של חוץ לארץ: מן המרפסת של המלון היפה נשקף נוף מרהיב של המפרץ כולו, כשבת עקבה כמעט נוגעים בבתי אילת ויוצרים בערב מעגל אורות מרשים. שעה קלה לאחר הגיענו למלון, הגיעו 6 (!) אוטובוסים עם ילדים מבית-ספר ברמלה והשתקעו כמונו בחדרי המלון היפים למשך 2 לילות. זה מה שקורה בעולם בחוץ כשצריך לשרוד כלכלית. למותר לציין שבעלי המלון עשו ככל יכולתם כדי בכל זאת להנעים לנו ולמספר נוסף של נופשים את השהות שם.

יעל שפרונג

פתאום ירד האסימון

מעשה שהיה כך היה, שאילולא היה, לא היה לי סיפור נחמד לספר לכם, משום שכשרוני הדל בספרות לא מאפשר לי להמציא כאלה סיפורים כל יום. מדי פעם אני נוהג לאסוף פסולת בטבע. זה מין תרגיל אישי טוב להורדת האגו וחוץ מזה גם תורם לעולם טוב יותר בלי שנדרש ממני מאמץ רב מדי.

יום אחד חלפתי ליד קבוצת אנשים. שני בחורים ושתי בחורות, הם חיכו למישהו שיבוא לקחת אותם בחזרה משם. כך עמדו וראשם בעננים ומסביבם המון המון בקבוקי זכוכית ופלסטיק, פחיות בירה משומשות, שקיות חטיפים ושאר מרעין בישין. פתחתי שקית והתחלתי לאסוף לא רחוק מהם. בזווית אוזני שמעתי בועות עולות בים המצפון הנקי שלהם, הם נעו מצד לצד באי נחת והחלו לדבר.

"אני לא מבין איך אנשים זורקים כאן את כל הזבל שלהם, מה הם לא רואים שיש פח עשרה מטר מכאן?" אמר אחד.
 "באמת, אין להם בושה, ממש גועל נפש". הוסיפה חברתו.
 "כל המדינה זה פח זבל אחד גדול, ה.....משאירים וודקה בכל מקום, ה..... בירה וה.....
 אין להם אלוהים בכלל".
 "זה לא יפה להכליל" יצאה החברה להגנת ה..... וה..... וה.....
 "זה הכל עניין של חינוך, אנחנו תמיד אוספים הכל בניילון, נכון, בוביק!!!?"
 "איזה חינוך בראש שלך. כדור בראש, זה מה שצריך. 5.56 או 9 מ"מ, לא משנה".
 "אני דווקא כן מבין אותם", סיננתי בשקט מתחת לשפם. "מה?" שאלו בתדהמה.
 "כן, מי שלא אכפת לו, זורק. מה יש פה להבין? אבל, אני לא מבין דבר אחר..."
 "מה?" שאלו.
 "מי שכן אכפת לו, למה הוא לא מרים?" ענית.

הייתה דממה, ואחרי כמה שניות של מתח נשמעו בבירור ארבעה אסימונים נופלים זה אחר זה.
 עברו חמש דקות וכל השטח היה נקי.

שם הכותב שמור במערכת
חברים שלום

לפני שנה כתבתי מאמר לדברי הכפר בקשר לכלבים בכניסה למרכולית.

אני שוב פונה לבעלי הכלבים ומבקש לא להביא אותם לקניות.

הכלבים ששוכבים בנוחיות בכניסה ליהנות מהמזגן או חימום מפריעים
וחוסמים את הכניסה במיוחד לאנשים מבוגרים ואמהות עם עגלות. יש
אפילו מקרים שכלב ניכנס עם בעליו לקניות וזה לא נעים לבקש כל פעם
להוציא את הכלב!

הכניסה כבר מסריחה משתן וכלבים – למען היגיינה ובריאות הקהל לפחות קשרו את כלבכם בחוץ.

הנושא השני, שימוש יתר בשקיות ניילון. לא רק מההיבט הכלכלי, גם מבחינה אקולוגית – איכות הסביבה. לשקית ניילון "לוקח" כ- 30 משנה להתפרק באדמה!!

עלות שקיות הניילון במרכולית הקטנה שלנו מסתכמת ב כ **16,000.00 ₪** בשנה. מחירי השקיות עלו ב % 40 בעקבות עליית מחיר הנפט. אנו מבקשים לקחת לתשומת לבכם את הנושא ולנסות לצמצם את השימוש בשקיות.

בחול"ל כבר מחייבים עבור שקיות בסופרמרקטים !!!

אנא לתשומת לבכם

הרולד בשם הצוות.

נ.ב לקונה המצויין של השנה מחכה הפתעה !!!!!!!

ועד הורים

להורים והתלמידים של בית הספר עמק החולה, השנה הצטרפתי החבר בוועד ההורים. אשמח להיות הכתובת עבור כל בקשה, הסתייגות, רעיון או כל ייצוג אחר בשמכם.

שנה כייפית ומלאת הצלחות והגשמות לכולנו

רפי פ

90 פורים חדשים בספריה

שם הספר	שם המחבר	תיאור התוכן
ארץ הקיבוצים	שמואל כץ	50 שנות חיי קיבוץ בעין שוחקת
משתיקה לזעקה לדיבור	אראלה למדן	3 דורות של אמהות בקיבוץ
הרדיד האנדלוסי	אלזה מורנטה	רומן – 14 סיפורים
אלוהים חזר	אברהם בורג	השקפת עולם שלו
המפצח	שי גולדן	רומן מתח פסיכולוגי
בן בעולם	דוריס לסונג	רומן
וכי נחש ממית?	ישראל סגל	רומן
על ערמונים, טווסים ופתקים משמיים	יונת ואלכסנדר סנד	רומן
הריפוי של שופנהאואר	ארווין יאלום	רומן
החתונה	ניקולס ספארקס	רומן
סיפור על אהבה וחושך	עמוס עוז	רומן אוטוביוגרפי
שיר לדרך	עפר גביש, עדי אדר	טיולים בשירים ובסיפורים
הורים טובים מדי	א.ש.פוקס, ש. בלנקי	לדעת לחבק, לדעת לדרוש
גנום	מאט רידלי	האוטוביוגרפיה של המין האנושי
צ'רצ'יל	ג'פרי בסט	שיעור בגדולה

פינה קטנה וירוקה

שלום לכולם,
לכל מי שלא יודע, החלה עונת הצייד והיא תימשך עד פברואר בערך.
יש כיום $3,000 \pm$ ציידים מורשים. **א ב ל** (גדול) ישנם המון ציידים לא חוקיים,
זאת אומרת שהם עוברים על החוק.
לדוגמא: א) משתמשים ברובה סער (16 מ"מ, גליל וכו').
ב) במלכודות (תאילנדים).
ג) משסים את הכלבים שלהם בבעלי החיים.
ד) צדים חיות מוגנות או בשמורות ובכמויות גדולות.

לכל צייד יש מספר מסויים של בעלי חיים שמותר לצוד מאותו סוג. (3 חוגלות,
4 ארנבות וכו').
השנה לדוגמא, חל איסור לצוד גיריות כיוון שמספרן קטן משנים עברו.

תשאלו מה ניתן לעשות? פשוט מאוד, אם אתם חושבים שצייד עבר על החוק,
התקשרו לפקח של רשות שמורות הטבע או שתקחו את מס' הרכב ואם תראו
מלכודת, יש לפרק אותה בזהירות ולהתקשר לרשות.
ועם איזשהו קשר, בימי רביעי וחמישי בשבוע שעבר עשו סקר לוטרות.
הלוטרה זו חייה טורפת, בעיקר דגים, סרטנים ונברנים. בשנה שעברה נספרו
150 פריטים, מתוכם 50 בעמק החולה. חייה זו נמצאת בסכנת הכחדה
עולמית עקב הצייד הפרוע ודריסות על ידי רכבים בכבישים שחוצים את בתי
הגידול שלהם ומכיוון שלא נבנו להם מעברים תת קרקעיים באיזור הגשרים.
לדוגמא: הכביש בין צומת הגומא לגונן.

אולי מישהו יכול לעזור לנו למצוא דוד עשיר שיתרום לבניית מעבר כזה?

וללא כל קשר כבר ניתן לראות ציפורי חורף כמו אדום החזה, כחול החזה,
נחליאלי אפור ונחליאלי צהוב.

זהו להפעם.

שיהיה לכולם שבת שלום וירוק.

איציק ב"ד.

רוצים להכיר

לפני מספר שבועות נכנסו אחרי בשער המשק שתי מכוניות ליד המפעל עצרו אותי ושאלו "איפה גרה דינה קוטלר".

- מי? שאלתי. השם הזה היה זר לי לחלוטין.
- דינה, היא מטפלת... – באיזה שיטה היא מטפלת? היא פונה לגבר שיושב לצידה ושואלת. – אני לא זוכרת בדיוק אבל היא מרפאה מחלות, היא לא חברת קיבוץ אבל היא גרה כאן.
- חשבתי לי. וואללה מרפאה מחלות ואני לא יודעת עליה כלום.
- אתם בטוחים שאמרו לכם שהיא גרה בכפר-הנשיא.
- כן, ענו לי. – שכנה שלנו מראשון לציון היתה אצלה כאן למספר טיפולים, אף רופא לא עזר לה, והיא ממש הצילה אותה.

זה כבר התחיל לעניין אותי.

ואז עבר מישהו – תושב, שהוא – בטח שהוא יודע מי זאת דינה, והסביר להם איפה היא גרה, והסביר לי שדינה מטפלת בשיטת גרינברג ועוד שיטות והיא באמת מטפלת מעולה... ואני המשכתי לי לדרכי.

אחר כך המשכתי לברר. אכן דינה היא תושבת כאן, והרבה חברים כן מכירים אותה ואת כישוריה כמטפלת. והנה ברחבי הארץ והקיבוץ יודעים את זה ואני לא יודעת.

וחשבתי לי, על זה שבעבר הקיבוצי לא היה קורה דבר כזה שלא נכיר את הגר בתוכנו. היינו מארגנים מטעם וועדת קליטה, ערב עם נקלטים, מועמדים פוגשים חברים. והיה "סבב" מטעם סידור עבודה למען נכיר אחד את השני. היום הקיבוץ קטן יותר ואתם ואני לא מכירים בו את כולם.

הבנתי שיש אנשים מאוד מעניינים בין התושבים שלנו.

אגב הנה סוף סוף יצרתי לי הזדמנות גם להביע את דעתי בקשר למילה "תושבים". כינוי שנתנו אנחנו לדיירים שבחצר ביתנו, והוא תמיד נשמע זר באוזני. הלוא הרי אנחנו תושבי המקום, ואלה ששוכרים את הבתים מאיתנו – אמורים להיות הדיירים ולא ה"תושבים".

ואולי רק באוזני צורמות המילים, ויאמרו זה עניין של סמנטיקה...

אז בכללית, הנושא שלנו הוא תקשורת.

אני גם לא יודעת היום כלום, על מה קורה בבתי הילדים, האם רוב העובדים שם הם שכירים? והילדים? האם ילדינו שלנו הם עדיין הרוב בבתי הילדים? רגילים היינו להיות מדווחים בנושאים אלה בכל תחילת שנה. מי עולה לכיתה א', ילדים שעוברים מן הגנון אל הגן ולבית הספר עמק החולה.

ומי סיים י"ב. והכל כשיגרה בצורה מסודרת, והיינו יותר בתמונה.

בר מצווה זהו האירוע היחיד בערך שזוכה לאיזושהי תהודה. (והנה לאחר כתיבת הדברים יש כאן גם הוכחה בעלון זה שכך הוא).

אני חושבת שחשוב לשמור על הקשר בין כל מה שקורה סביבנו מבחינת החינוך, קליטת התושבים - קליטה מצב קיים ותוכניות לעתיד. אגף חינוך, מדריכי נעורים, מטפלות, צוות דמוגרפי, אנא דווחו מן השטח. אז הנה אני גם פונה אליכם בכתב ולא רק בעל פה. – חשוב לנו לדעת.

שושנה שרקי

REAL OVERCOMING

שלום לכולם!

Real Overcoming הוא אתר אינטרנט חדש, המספק במה ייחודית **למתגברים**,

שהצליחו להתמודד עם קשיים ומכשולים במהלך חייהם ובחרו להעביר הלאה מסר – הנובע מנסיונם האישי – במטרה לחזק, להאיר ולהעניק תקווה למי שכרגע נמצא בעובי החשיכה.

מטרת האתר הינה להעניק לכל אחד את ההשראה לפתרון ולהתגברות בעזרת תמיכה ועידוד "אני עשיתי זאת. אם אתה יכול!" כל חולייה נוספת בשרשרת מקרבת אותנו לחברה אנושית ואכפתית יותר.

דוגמאות: הגירה, פיטורין, גירושין, שכול, אובדן, מחלה, תאונה, גידול ילד חריג, לידת תאומים ויותר, מעברים, שיקום, טיפולי הפרייה, חד-הוריות וכו'.

אני מבקשת מכל מי שמעוניין להיות שותף פעיל במעשה הטוב הזה הנמשך 5 דקות בלבד, ולספר את סיפורו בקצרה – למצלמה שלי – אנא התקשו אלי בטלפון:

6772245 או לנייד: 052-4725545, ותבואו על הברכה.

בתודה, גילה עמית-דוארי.